

rimeligt. Lodsejeren føler tit, at vurderingsmændene føler sig kaldede til at tage mere hensyn til den offentlige kasse, som tit er den, der skal punge ud, end til lodsejeren, der må lide afsavn og fåle ulemper.

Anderledes ser det ud, når det er de mere udefinerbare rådighedsindskrænkninger, som følger i kølvandet på de forskellige områdeudpegninger og generelle ejendomsreguleringer. Jeg nævner en række i flæng: SFL-områder på 350.000 ha, skovrejsningsområder på 190.000 ha, og dertil kommer 830.000 ha, hvor skovrejsning er uønsket eller forbudt, naturbeskyttelseslovens § 3, drikkevandsområder, vindmølleplaceringsområder, habitatområder, bræmmer langs vandløb, fortidsminder, beskyttelseslinjer, for slet ikke at tale om alle de dyrkningsbegrænsninger, som i øvrigt er pålagt landbruget, f.eks. loft over, hvor mange dyr man må have pr. ha, brakarealer, som skal være grønne, ligesom en vis procentdel af det samlede areal skal være det, osv. – alt sammen uden nogen form for erstatning. Det sker i samfundets interesse, men på landmandens bekostning.

Jeg tror ikke, grundlovens fædre har forestillet sig, at ejendomsret og retssikkerhed skulle underkastes salamimetoden. Skærer man skiverne tynde nok, mærkes det ikke ret meget, men resultatet er jo alligevel, at på et tidspunkt er der ikke mere pølse tilbage.

Venstre fralægger sig ikke ansvaret, men vi har et ønske om, at den gældende såvel som den fremtidige lovgivning underkastes en grundig vurdering med hensyn til den rådighedsindskrænkning, som den er årsag til, med henblik på, at der udbetales relevant erstatning.

Hvis det offentlige skal betale, bliver man måske også mere tilbageholdende med at overplastre Danmark med områdeudpegninger og generelle ejendomsreguleringer. Det er jo ikke sikkert, at de alle sammen skal have det omfang, som de har haft før.

Det bør også blive et krav, at en offentlig myndighed altid skal oplyse om sine planer og orientere den enkelte lodsejer om eventuelle rådighedsindskrænkninger, f.eks. når der udlægges bræmmer langs vandløb.

Mange gange reserverer en offentlig myndighed gennem planlægning et areal til f.eks. et vej-anlæg. Som tiden går, ændres linjeføringen på en grund, og reservationen ophæves måske efter en 5-10 år. I den periode har lodsejeren været afskåret fra at disponere frit. Han har ikke kunnet investere og belåne sin ejendom som

hidtil, men han får ingen erstatning. Det er der ikke mange berørte som synes er rimeligt. Mange lodsejere føler ejendomsretten og retsbevidstheden krænket, og bedre bliver det ikke af, at mange myndighedsfunktioner udføres af medarbejdere, som med en simpel legitimation, men uden retskendelse kan skaffe sig adgang til både bolig, virksomhed og arealer.

Der er nok at tage fat på. Det er på tide, at vi får begyndt. Venstre er parat til at medvirke.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Hans Christian Schmidt, også som ordfører.

Hans Christian Schmidt (V):

Det var en meget glædelig oplysning, der blev givet af statsministeren tirsdag aften den 14. maj 1996. Statsministeren meddelte ved den lejlighed på et pressemøde, at han ville starte en aktion sammen med sine ministerkollegaer for regelsanering og -forenkling og mod bureaukrati.

Det var et godt signal og fuldt forståeligt. For særlig på miljø-, planlægnings- og energiområdet har vi oplevet mange sager, skandaler vil nogle endda kalde dem.

Men da jeg læste de nærmere enkeltheder, blev jeg klar over, at netop disse sager ikke var omfattet af forslaget. Miljø- og Energiministeriet holdes udenfor. Det er uforståeligt. Som sagt er netop dette ministerium i centrum, når snakken ude omkring i landet går på den enkeltes rettigheder.

Jeg oplever, at befolkningen er utilfredse med, at staten efter deres mening i stigende omfang tiltager sig nogle rettigheder, som den ikke burde. Utilfredsheden er stærkt stigende og er et vink med en vognstang om, at vi bør stoppe denne fremfærd.

Der er ingen tvivl om, at jurister vil kunne lave lange redegørelser, der forklarer, at staten i forhold til forskellige paragraffer har ret til at foretage rådighedsindskrænkning. Men det, vi i dag bør diskutere, er, om det er rimeligt, og om det har været hensigten med grundloven.

I Venstre mener vi ikke, det er rimeligt, og vi mener heller ikke, at det har været hensigten fra grundlovens fædre, at § 73 om ejendommens ukrænkelighed har skullet kunne omgås ved hjælp af så mange reguleringer. Fædrene tog ejendomsrettens ukrænkelighed alvorligt.

I dag bliver mange pålagt rådighedsindskrænkning i ejendomsretten. Det sker, fordi deres arealer bliver udlagt til f.eks. Ramsarom-